

1 SKYRIUS

Tai, kad dauguma mamų yra gatavos bet kurią rytą dar iki pusės devintos ką nors užmušti, yra plačiai žinomas faktas. O tą konkretų antradienio, spalio aštuntosios, rytą aš buvau pasirengusi tam jau be penkiolikos aštuonios. Jei jums niekad neteko bandyti įkišti klevų sirupe išsiviliojusio dvimečio į sauskelnes, kai jūsų keturmetė nusprendžia pasikirpti plaukus prieš eidama į darželį, tuo pačiu metu dar bandant surasti kažkur dingusią auklę ir šluostant išsipylusius kavos tirščius iš bėgančio per viršų kavos aparato, nes miego trūkumo migloje pamiršote įdėti ten filtrą, pasakysiu aiškiai.

Buvau gatava ką nors užmušti. Ir nesvarbu ką.

Vėlavau.

Mano agentė jau važiavo traukiniu iš Niujorko į Vašingtoną, ten turėjome susitikti restorane, kurio negaliu sau leisti, kad aptartume, kiek tiksliai vėluoju su knyga, kurią jau triskart pradėjau, bet turbūt taip ir nebaigsiu, nes... Jėzau, tik pažiūrėkit aplink. Masė priežasčių.

Mano kolonijinio stiliaus dviaukštis Pietų Raidinge yra pakankamai arti miesto, kad dešimta valanda būtų atrodžiusi visai tinkama tuo metu, kai tarėmės. Be to, jis pakankamai toli nuo miesto, kad šiaip visai sveiko proto gyventojai išgytų žmogaus dydžio pripučiamas lėles ir, išokę į autobusų ar daugiau keleivių vežančių automobilių juostą, negautų baudos ar jų iš pravažiuojančio automobilio nenušautų kas nors iš tų, kurie dar nepardavė savo sielos, kad patys išgytų pripučiamą lėlę.

Nesupraskit manęs neteisingai. Pietų Raidingas man patiko – prieš skyrybas. Kai dar nežinojau, kad mano vyras miega su mūsų nekilnojamojo turto agente, kuri dar buvo ir mūsų namų bendrijos tarybos narė. Matyt, sakydama, kad mūsų priemiestinėje mekoje tvyro „nedidelio miesto“ dvasia, toji agentė omeny turėjo visai ne tai. Brošiūros nuotraukose laimingos šeimos glėbesčiavosi dailiose verandose. Rajonas apibūdintas tokiais žodžiais kaip „idiliškas“ ir „ramus“, nes žvilgančiuose nekilnojamojo turto žurnalo puslapiuose niekam pro langus nesimato nei pervargusios sudirgusios mamytės, nei nuogo lipnaus vaikelio, nei plaukų, kraujo ir kavos ant grindų.

– Mamyte, sutaisyk! – Delija virtuvėje čiupinėjo šlapius šeriukus, nusirėžtus žirkklėmis.

Jos kakta varvėjo kraujo srovelė, nušluosčiau ją senu seiliniu, kol dar nenutekėjo į akį.

– Neišeis sutaisyti, brangute. Iš darželio nueisim pas kirpėją.

Palaikiau tą seilinuką prie plikos vietos, kol kraujas nustojo bėgti. Tada, prispaudusi smakru telefoną sau prie peties, nuropojau po stalu ir susėmiau plaukų sruogas, skaičiuodama neatsilieptus pypsėjimus.

– Negaliu taip eiti į darželį. Visi iš manęs juoksis! – apsinar-gliavusi raudėjo Delija, o Zacharis tuo tarpu trynėsi plaukus vafliais, spoksodamas į ją iš savo aukštos kėdutės. – Tėtis žinotų, kaip sutaisyti.

Trenkiausi galva į stalo apačią, ir mano dvimetis kad užstaugs. Šiaip ne taip atsistojau su kuokštu dukros garbanų rankoje. Likę nukirpti plaukai buvo sirupu prisiklijavę man prie kelių kelio. Nurijusi keiksmazodį, kurį, jei ištarčiau garsiai, mano dvimetis neabejotinai išsisavaites kartotų sėdėdamas parduotuvės vežimėlyje, sviedžiau plaukais aplipusias mėsos žirkles į kriauklę.

Kažkur ties koku keturiasdešimt septintu pyptelėjimu įsijungė atsakiklis.

– Labas, Veronika. Čia Finlė. Tikiuosi, viskas gerai, – maloniai tariau, jei kartais ji būtų sutraiškyta kokioje avarijoje ar naktį sudegusi per gaisrą.

Juk tikrai nesinori būti bjaurybe, kuri palieka pranešimą su pažadu pribaigti už tai, kad kas nors vėluoja, o vėliau paaikškėja, jog tas kažkas jau nužudytas.

– Laukiau tavęs pusę aštuonių, kad galėčiau nuvykti į susitikimą mieste. Turbūt pamiršai?

Ta linksma gaidelė klausimo gale tarsi bylojo, kad nieko baisaus. Kad nepykstu. Bet tai nebuvo nieko baisaus. Ir pykau.

– Jei išgirsi šią žinutę, perskambink. Būk gera, – pridūriau prieš atsijungdama.

Nes vaikai į mane žiūrėjo, o mes visada elgiamės mandagiai ir dėkojame. Atsijungiau, paskambinau buvusiam ir vėl prispaudžiau telefoną po ausim nuplaudama nuo rankų visas viltis, kad diena dar galėtų būti išgelbėta.

– Ar Vera ateina? – paklausė Deliją, čiupinėdama savo veiklos rezultatą ir susiraukusi apžiūrinėdama savo lipnius raudonus pirštus.

– Nežinau.

Vera turbūt pasisodintų Deliją ant kelių ir kaip nors stilingai užskuotų visą tą netvarką. Arba paslėptų ją po įmantria prancūziška kasa.

Nė neabejojau, kad bet kokios panašios mano pastangos viską tik dar labiau pablogintų.

– O negali paskambinti tetai Eimei?

– Tu neturi tetos Eimės.

– Turiu. Ji buvo Teresos sesuo koledže. Ji gali sutvarkyti man plaukus. Mokėsi kometologijos.

– Turi omeny *kometologiją*. Ir ne, ji tikrai nėra tavo teta Eimė vien todėl, kad buvo Teresos studenčių seserijos narė.

– Ar skambini tėčiui?

– Taip.

– *Jis* tai tikrai moka viską sutaisyti.

Ištempiau lūpas į šypseną. Stivenas moka ir viską sugadinti, ir sulaužyti. Pavyzdžiui, svajones ir santuokos įžadus. Bet to nepasakiau. Tik sukandau dantis, nes vaikų psichologai teigia, kad negerai kritikuoti savo buvusiuosius prie vaikų. O sveikas protas sako, jog to nereikėtų daryti ir belaukiant, kad jis atsilieptų telefonu ir galėtų paprašyti jo juos prižiūrėti.

– Jis naudoja lipšniuostą, – neatlyžo Delija, sekiodama man iš paskos po virtuvę, kol grandžiau pusryčių likučius į šiukšlinę ir mečiau lėkštes į kriauklę kartu su tuo savo sveiku protu.

– Turi omeny lipnią juostą. Nesutvarkysim tavo plaukų su lipnia juosta, brangute.

– Tėtis sutvarkytų.

– Pala, Delija, ša, – nutildžiau ją, kai buvęs sutuoktinis pagaliau atsiliepė. – Stivenai? – Pasijutau, tarsi trukdžiau dar prieš jam pasakant „labas rytas“. Geriau pagalvojus, atrodo, kad jis išvis nepasakė „labas rytas“. – Turiu prašymą. Vera šįryt neatėjo, kaip turėjo, o aš jau vėluoju į susitikimą mieste su Silvija. Norėčiau kelioms valandoms tau užmesti Zaką. – Man drėgnu seiliniu valantis lipnią dėmę nuo kelnų, sūnus

išsišiepė sirupuotomis lūpomis. Šitos kelnės – vienintelės padorios, kurias turiu. Dirbu su pižama. – Be to, jį turbūt reikėtų išmaudyti.

– Jo, – lėtai pratarė Stivenas. – Dėl Veros...

Lioviausi valiusi ir numečiau seilinuką į prasegtą krepšį sau prie kojų. Tas tonas man žinomas. Tuo pačiu tonu jis pranešė naujienas, kad jiedu su Teresa susižadėjo. Dar tuo pačiu tonu jis praeitą mėnesį man pasakė, kad jo landšafto verslas įgavo pagreitį per Teresos nekilnojamojo turto sutartis, kad jis maudosi piniguose ir, tiesa, beje, jis jau kalbėjęsis su advokatu apie pareiškimą dėl bendros vaikų globos.

– Žadėjau tau paskambinti vakar, bet su Teresa turėjom bilietus į rungtynes ir tiesiog iškrito iš galvos.

– O varge. – Griebiausi už spintelės. *Varge, varge, varge.*

– Tu dirbi iš namų, Fine. Tau nereikia Zakui auklės visu etatu...

– Stivenai, nepradėk.

Užspaudžiau išsikerojusį galvos skausmą tarpuakyje, Delijai tampančiam man klešnę ir inkščiant apie lipnią juostą.

– Tai pasakiau jai, kad jos nebereikia, – pasakė jis.

Kiaulė.

– Per brangiai kainuoja tave nuolat išpirkinėti...

– Mane išpirkinėti? Aš tavo vaikų motina! Tai vadinama vaikų išlaikymu.

– Vėluoji su įmoka už automobilį...

– Sumokėsiu iškart, kai gausiu avansą už knygą.

– Fine.

Kaskart, kai jis ištaria mano vardą, tai nuskamba kaip keiksmažodis.

– Stivenai.

– Gal būtų laikas pagalvoti apie tikrą darbą.

– Tarkim, užsiimti hidrosėja? – Tik nepradedam. – Tai yra mano tikras darbas, Stivenai.

– Beverčių knygų rašymas nėra tikras darbas.

– Tai romantiniai saspensio romanai! Ir man jau sumokėta pusė iš anksto. Yra sutartis! Negaliu tiesiog jos nesilaikyti. Man tektų tuos pinigų gražinti. – O tada, nes jaučiausi itin kandi, pridūriau: – Nebent norėtum mane ir iš to išpirkti.

Jis subambėjo sau po nosim, o aš pasilenkiau susemti kavos nuo grindų. Taip ir mačiau, kaip jis stovi prie jų švarutėlio virtuvės stalo Teresos nepriekiaistingame moderniame name su puodeliu kavos iš prancūziško kavinuko ir raunasi, kas dar liko iš plaukų.

– Trys mėnesiai. – Atrodė, kad jam kantrybės stinga lygiai kaip ir plaukų ant viršugalvio, bet nusprendžiau to nesakyti, nes vaiko priežiūros man reikėjo labiau, nei pasitenkinimo apkandžiojus jo trapų vyrišką ego. – Tu tris mėnesius vėluoji su paskola, Fine.

– Turi omenį nuomą. Nuomą, kurią moku *tau*. Būk žmogus, Stivenai.

– O namų bendrija areštuos namą, jei nesumokėsi sąskaitos už komunalinio ūkio paslaugas, kurią tau atsiuntė birželį.

– Ir iš kurgi tu tą žinai? – paklausiau, nors atsakymą ir taip supratau.

Jis barškina mūsų nekilnojamojo turto agentę, o jo geriausias draugas yra mūsų paskolos administratorius. *Štai taip* ir sužinojo.

– Manau, kad vaikai turėtų persikraustyti pas mus su Teresa. Gyventi nuolat.

Kone išmečiau iš rankų telefoną. Palikusi gniužulus popierinių rankšluosčių, išlėkiau iš virtuvės ir tyliai sušnypščiau:

– Net kalbos negali būti! Tikrai neatiduosiu vaikų gyventi su ta moterim.

– Kad tavo honorarų net maistui neužtenka.

– Gal turėčiau laiko pabaigti knygą, jei nebūtum dabar atleidęs mano auklės!

– Tau trisdešimt dveji, Fine...

– Netiesa.

Man trisdešimt vieni. Stivenas bando įkąsti, nes esu trejais metais jaunesnė už jį.

– Negali viso gyvenimo praleisti užsidariusi tame name kurdama pasakas. Turi tvarkytis ir su tikro gyvenimo sąskaitomis, ir problemomis.

– Bjaurybė, – sumurmėjau kone dusdama. Nes tiesa žeidė. O Stivenas buvo pati didžiausia ir skausmingiausia gyvenimo realybė.

– Žiūrėk, – pasakė jis, – aš tikrai stengiuosi šiuo atveju nebūti bjaurybė. Paprasčiau Gajaus palaukti iki metų galo, duoti tau laiko ką nors susirasti.

Gajus. Jo bendramokslis, tapęs skyrybų advokatu. Tas pats Gajus, kuris studentavimo laikais pergėrė ir privėmė man ant užpakalinės automobilio sėdynės, dabar yra advokatas, šeštadieniais žaidžiantis golfą su teisėju ir atėmęs iš manęs savaitgalius su vaikais. Negana to, Gajus įtikino teisėją atimti iš manęs ir pusę avanso už paskutinę knygą ir atiduoti ją Teresai kaip kompensaciją už jos automobiliui padarytą žalą.

Na, gerai.

Sutinku, kad prisigerti ir užkimšti Teresos BMW išmetamąjį vamzdį Delijos plastilinu gal ir nebuvo geriausias būdas susitaikyti su žinia, kad jie susižada, bet tai, kad Teresa pasiėmė mano avansą ir su-tuoktinį, buvo kaip druska ant žaizdos.

Iš tuščio valgomojo žiūrėjau, kaip Delija suka aplink lipnų raudoną pirštą tai, kas liko iš jos plaukų. Zakas inkštė, muistydamasis savo kėdutėje. Jei neuždirbsiu pinigų per kitus tris mėnesius, Gajus ras būdą, kaip atimti iš manęs vaikus ir irgi atiduoti juos Teresai.

– Aš vėluoju. Dabar negaliu su tavim šito aptarti. Galiu atvežti Zaką pas tave ar ne? – *Aš neverksiu. Aš ne...*

– Gerai jau, – jis atsiduso ir pavargęs. Stivenas nežino, ką reiškia būti pavargusiam. *Jis* jau išgėrė kavos ir kasnakt netrukdomas išmiega aštuonias valandas. – Fine, atlei...

Atsijungiau. Tai nesuteikė tiek pasitenkinimo, kiek būtų suteikęs spyris jam į tarpukojį, ir, taip, tai turbūt banalu ir vaikiška, bet neleidusi jam užbaigti pokalbio pasijutau bent mažumėlę geriau. Bent tą mažumėlę (jei jos išvis būta), kuri neapvarvėjusi sirupu ir nevėluoja į susitikimą.

Taigi nesvarbu. Vis vien niekas nesisekė. Niekas.

Pajutau, kaip man vėl timpteli už kelnių. Delija žiūrėjo į mane su akyse besikaupiančiomis ašaromis, o jos plaukai styrojo kaip kruvini spygliai.

Sunkiai atsidusau.

– Lipni juosta. Žinau.

Atidarius duris į garažą tvokstelėjo priplėkęs rudens oras. Įjungiau šviesą, tačiau ta nyki patalpa vis vien buvo pritemusi ir slegianti, tuščia, jei neminėsim tepalo dėmės, likusios ant betono nuo Stiveno „F-150“ ir mano dulkėto „Dodge Caravan“. kažkas ant jo purvino užpakalinio lango nupiešė falą, o Delija neleido man jo nuvalyti, nes, anot jos, jis atrodo kaip gėlė, ir visa tai nuskambėjo kaip mano dabartinio gyvenimo metafora. Prie galinės garažo sienos stovėjo darbastalis, virš jo – didžiulė lenta įrankiams. Tik tiek, kad įrankių ant jos nebuvo. Tik mano rožinis prekybcentrinis kastuvėlis už dešimt dolerių – vienas iš keleto daiktų, kurių Stivenas nepasiėmė tuštindamas garažą. Visa kita priklausė jo landštafto tvarkymo verslui, pasakė. Panaršiau tarp šiukšlių, paliktų ant darbastalio – kelių varžtų, sulūžusio plaktuko, beveik tuščio baldų valiklio butelio, – ir radau pilkos lipnios juostos ritinėlių. Jis buvo glitus ir aplipęs plaukais, lygiai kaip mano vaikai, ir aš jį parsinešiau į namus.

Delijos akys nebebuvo ašarotos. Ji pažiūrėjo į tą juostos ritinėlį su tvirtu užtikrintumu mergaitės, kurios pats svarbiausias jos gyvenimo vyras dar niekada nėra nuvykęs.

– Ar tu tikra dėl šito? – paklausiau laikydama rankoje jos gelsvus plaukus.

Ji linktelėjo. Čiupau megztą kepurę nuo kabyklos koridoriuje ir vėl sugrįžau į virtuvę. Zakas stebėjo mus, prisilipinę prie plaukų gabalą vaflio, tai suspausdamas, tai atitraukdamas pirštus ir žiūrėdamas į juos išpūtęs akis kaip koks mistikas. Beveik neabejojau, kad jis kakoja.

Puiku. Stivenas galės pakeisti jam sauskelnes.

Mano žirkklės gulėjo po krūva nešvarių pusryčių lėkščių, todėl išsitraukiau peilį iš stovo ant spintelės. Juosta, lupama nuo ritės, garsiai sucypė, o aš pridėjau nukirptų plaukų sruogas prie Delijos galvos šono, apsukdama juostą jai aplink galvą kaip klaikų sidabrinį vainiką, taip tvirtai prilipindama plaukus (didžiąją jų dalį). Peilis buvo atšipęs, tik vargais negalais nupjoviau juostą nuo ritės.

Jėzau.

Maudama jai ant galvos kepurę taip, kad paslėptiau įkalčius, prisiverčiau nusišypsoti. Delija išsišiepė man, pirštukais braukdama frankešteinis sruogas nuo akių.

– Laiminga? – paklausiau, stengdamasi nesusiraukti ir neatkreipti jos dėmesio į sruogą plaukų, nukritusią jai ant peties.

Ji palinksėjo.

Įgrūdau peilį ir lipnią juostą į savo didįjį krepšį drauge su telefonu ir ištraukiau Zaką iš kėdutės kilstelėjusi tiek, kad užuosčiau jo apsunkusias kelnes. Patenkinta pasisodinau jį ant klubo ir mums išėjus iš namų trenkiau durimis.

Viskas neblogai, pasakiau sau kaukšteldama per garažo vartų pultelį ant namo sienos. Motoro lemputė užsidegė ir, atsidarant vartams ir pilkai rudens šviesai užliejant garažą, klaikus vartų dzeržgesys

nuslopino vaikų tarškėjimą. Įkroviau visus į miniveną, atsargiai įsodindama Zaką su nukarusiomis kelnėmis į jo kėdutę. Tai nesuteikė tiek malonumo, kiek būtų suteikęs spyris buvusiam į tarpukojį, bet šiandien lipnus dvimetis prišiktomis sauskelnėmis atrodė geriausia, ką tik galėjau padaryti.

– Kur Zakas važiuoja? – paklausė Delija, kai užvedžiau miniveną ir išriedėjau iš garažo.

– Zakas važiuoja pas tėtį. Tu – į darželį. O mamytė... – paspaudžiau nuotolinio pultelio ant saulės skydelio mygtuką ir palaukiau, kol vartai nusileis. Bet jie nenusileido.

Sustojau ir pasilenkiau pažiūrėti į garažą. Motoriuko lemputė nedegė. Kaip nebedegė nei priebučio lempa, nei šviesa Delijos kambaryje, kurią ji visada pamiršta išjungti. Išsitraukiau telefoną iš krepšio ir pažiūrėjau, kokia šiandien diena.

Velnias. Elektros sąskaita neapmokėta daugiau nei trisdešimt dienų.

Įrėmiau galvą į vairą ir taip sėdėjau. Teks prašyti Stiveno, kad apmokėtų už mane. Jam reikės paskambinti elektros tiekėjams ir maldauti, kad įjungtų – vėl. Ir turėsiu prašyti, kad atvažiuotų ir uždarytų garažą rankiniu būdu. O Gajus apie visa tai turbūt sužinos man dar nespėjus grįžti namo.

– O kur tu važiuoji, mamyte? – paklausė Delija.

Pakėliau galvą ir spoksojau į tą kvailą rožinį kastuvėlį ant įrankių lentos. Į tamsų darbo kambario, į kurį jau ištisas savaitės nebuvau įkėlusį kojos, langą. Į piktžoles, jau šliaužiančias ant tako, ir krūvą sąskaitų, kurias paštininkas numetė ant laiptelio, kai jos nebetilpo į pašto dėžutę. Įjungiau atbulinę pavarą, užmesdama akį į snargliuotus, sirupuotus savo vaikų angeliškus veidelius veidrodėlyje, ir lėtai išriedėdama į gatvę, o širdį spaudė skausmas, kad galiu juos prarasti, kad juos pasiims Stivenas su Teresa.

– Mamytė važiuoja sugalvoti, kaip užsidirbti pinigų.

2 SKYRIUS

Man pagaliau atvykus į „Panerą“ Vienoje buvo jau šešios po pusės vienuoliktos – per vėlu pusryčiams, bet per anksti pietų pikui – tačiau vis vien nesugebėjau rasti, kur pastatyti automobilį. Kai paskambinau Silvijai ir paaiškinau, kad nebespėsiu jos rezervuotam laikui tame prašmatniame pietų restorane, ji paklausė, ar žinau kokią vietą netoli metro stoties, kuri atsidaro anksti ir priima neužsisakius staliuko. Kadangi jaučiausi kalta ir buvau nusikamavusi bandydama apvažiuoti grūstį mokamoje magistralėje, „Panera“ buvo pirma užkandinė, kurios pavadinimas sukosi man ant liežuvio galo, o Silvija atsijungė man dar nespėjus pasiūlyti ką nors kito.

„Paneros“ aikštelė buvo užkimšta, pilna žvilgančių „Audi“, „BMW“ ir „Mercedes“. Kas visi tie žmonės ir kodėl jie nesėdi kontorose? Geriau pagalvojus, kodėl jie ir aš nesėdžiu?

Įsukau savo minivenu į drabužių valyklos aikštelę ir ėmiau rankioti nuo savo kelnų kelis paskutinius Delijos plaukus, o tada nusprendžiau nebesivarginti. Užsidėjau milžiniškus tamsius akinius, dengiančius

didžiąją dalį mano veido, ant galvos – peruką su skarele, pakedenau ilgas šviesias bangas, išlindusias iš po skarelės, ir užsitepiau tamsiai raudoną lūpdažį plačiau nei tikri mano lūpų kontūrai. Pažiūrėjusi į užpakalinio vaizdo veidrodėlį atsidusau. Tai buvo ta mano asmenybės versija, kurios nuotraukos publikuojamos ant mano knygų viršelio atlanko, bet kartu ir ne. Tose nuotraukose atrodau paslaptinga ir žavi, kaip romantinių romanų autorė, nenorinti atskleisti savo slepiamos tapatybės ordoms fanatiškų gerbėjų. Tačiau pilkoje šviesoje ir nuvažinėtame minivene su sirupo dėmėmis ant kelnų, kremu nuo iššutimų panagėse ir ruda savo pačios plaukų sruoga, užsispyrėliškai išlendančia iš po skarelės, atrodžiau tiesiog kaip moteriškė, persistengianti dėtis tuo, kuo nėra.

Žiūrėkime tiesiai į akis – peruką su skarele užsidėjau ne tam, kad padaryčiau įspūdį savo agentei – Silvija puikiai žino, kas esu. Ir kas ne-su. Šiandien su juo buvau tik tam, kad manęs neišmestų iš šios konkrečios „Paneros“. Jei pavyktų papietauti neatpažintai kaip ta nelemtoji, kuriai čia uždrausta įkelti koją prieš aštuonis mėnesius, to ir pakaktų.

Užsimečiau savo didelį padirbtą dizainerių krepšį ant peties, giliai įkvėpiau ir išlipau iš miniveno, melddamasi, kad administratorė Mindė būtų išėjusi ir darbo ar atleista nuo tada, kai ten buvau paskutinį kartą, kai Teresa paprašė išsiaiškinti mūsų nesutarimus pietaujant.

Įžengiau į restoraną žvilgčiodama pro ilgas šviesias peruko garbanas, kurias užleidau sau ant akių. Silvija jau stovėjo eilėje, žiūrėdama į meniu ant sienos už kasų taip, tarsi jis būtų surašytas kokia nors keista užsienio kalba. Prastovėjau šalia jos ne mažiau kaip pusantros minutės, tuomet ištariau vardą ir tik tada ji mane pagaliau atpažino.

– Finle? Čia tu? – paklausė.

Užslinkau Silvijai už nugaros sušnypšdama, kad patylėtų, o tada jai per petį apžiūrėjau darbuotojus už kasų. Nepamačiusi nei

administratorės Mindės, nei kokių nors pažįstamų kasininkų, užsikišau tas veidą dengusias sruogas už ausų.

– Atleisk, kad nepavyko susitikti mieste, – pasakiau. – Galima sakyti, kad šis rytas man buvo nevaldomas.

– Tai matau. – Silvija liovėsi skaičiusi meniu ir įbedė akis į mane. Ilgu raudonu nagu nuleido akinius žemiau ant nosies. – Kodėl tu šitai užsidėjus?

– Ilgai pasakot.

Mano santykiai su „Panera“ sudėtingi. Man patinka jų sriuba. O „Panerai“ nepatinka tai, kad užpyliau ją kitai klientei ant galvos. Galiu pasiteisinti tuo, kad visa tai pradėjo Teresa, pabandžiusi paaiškinti priežastis, kodėl miega su mano vyru.

– Tau kažkas ant kelnų, – Silvija susiraukusi parodė į plaukais aplipusią sirupo dėmę.

Suspaudžiau lūpas. Pabandžiau nusišypsoti. Silvija atrodė kaip tikra niujorkietė, kokią įsivaizduotumėt, jei būtumėt prisižiūrėję per daug televizijos. Turbūt todėl, kad ji yra iš Džersio. Jos kontora Manhatane. Batai iš Milano. Riebus makiažas kaip iš septintojo praeito amžiaus dešimtmečio, o drabužiai – it nulupti nuo stambaus katinių šeimos žinduolio.

– Prašom čia, – pasakė vienas darbuotojas prie laisvos kasos.

Silvija priėjo, ištardė tą jaunuolį dėl patiekalų be gliuteno, tada užsisakė sumuštinį su tunu ir prancūziškos svogūnų sriubos.

Atėjus mano eilei, susiradau pigiausią patiekalą – dienos sriubą. Silvija pamojavo kredito kortele ir pasakė „Vaišinu“, taigi, dar užsisakiau sumuštinį su kumpiu ir bri sūriu, o varškės pyrago išsinešti.

Nusinešėme padėklus su maistu į salę paieškoti stalo. Beeidama išpasakojau Silvijai visus ryto kruvinus šiurpumus. Ji kadaise turėjo vaikų, jau seniai, taigi, kažkiek atjautė, bet tie mano vienišos motinystės chaotiški išbandymai jos labai nesujaudino.

Visi boksai buvo užimti, taigi, patraukėme prie paskutinio laisvo dviviečio staliuko vidury pilnos salės. Viename jo šone studentė su ausinėmis spoksojo į savo „MacBook“ ekraną. Kitame vidutinio amžiaus moteris viena knaibė makaronus su sūriu. Silvija įsispraudė tarp tų stalų ir piktai susiraukusi įsitaisė ant kėdės kieta atkalte. Įmečiau savo piniginę į krepšį ir padėjau jį ant mažo lopinėlio grindų sau po kojomis. Moteriškė šalia pažiūrėjo į jį, o tada mirksėdama į mane. Maloniai jai šypsojau, siurbdama šaltą arbatą per šiaudelį, kol ji pagaliau vėl nuleido akis į savo pietus.

Silvija išsiviepė pažiūrėjusi į savo sumuštinį.

– Primink, prašau, kodėl išsirinkome čia valgyti? Atleisk, kad susivėlinau.

– Kaip mūsų reikalai dėl tavo knygos termino? – paklausė ji pilna burna tuno. – Tik nesakyk, kad sukorusi šitokią kelią traukiniu neišgirsiau gerų naujienų.

– Ne visai.

Ji piktai žiūrėjo į mane kramtydama.

– Tai bent jau pasakyk, kad turi susidėliojęsi planą.

Susikūprinau virš padėklo ir paknibinėjau maistą.

– Daugmaž.

– Tau avansu sumokėta pusė honoraro. Nesakyk, kad pabaiga dar toli.

Pasilenkiau per stalą ir ėmiau kalbėti tyliai, džiaugdamasi, kad ta studentė šalimais su ausinėmis.

– Mano dvi paskutinės žmogžudystės buvo labai šabloniškos. Darsi pernelyg nuspėjama. Toks jausmas, kad negaliu išsukti iš vėžių, Silvija.

– Tai keisk požiūrį. – Ji pamosavo šaukštu, tarsi rodydama, kad parašyti romaną yra vieni niekai. – Sutartyje nenumatyta, kaip viskas

bus sudėliota, svarbiausia, kad pabaigtum iki mėnesio pabaigos. O tą tu gali padaryti, taip?

Atsikandau gabalą sumuštinio, kad nereikėtų į tai atsakyti. Jei tikrai pasistengsiu, pirmą juodraštį galėčiau pabaigti per aštuonias savaites. Ne mažiau kaip šešias.

– Nejaugi tai taip sunku? Juk ne pirmas kartas.

– Taip, bet su šita bus ne kažkas.

Paragavau sriubos. Skonis kaip kartono. Kaip ir visko, ką ragauju nuo skyrbybų.

– Galėčiau ką nors nužudyt už kokią aštrų padažą, – sumurmėjau, apžiūrėjusi stalą šalimais.

Druska, pipirai, cukrus, servetėlės. Jokio aštraus padažo. Tačiau toji moteris šito nepastebėjo. Spoksojo į mano atsegtą krepšį ant grindų. Kyštelėjau piniginę gilyn ir užlenkiau rankenas, kad nesimatytų, kas viduje. Pamačiusi, kad ji ir toliau spokso, piktai dėbtelejau į ją.

– Nesuprantu, kas čia sunka. Turi gražią, mielą, jautrią moterį, kurią reikia išgelbėti nuo tikrai blogo žmogaus. Susitvarkai su juo, toji mūsų jautri moteris išlieja savo gilų dėkingumą, visi gražiai ir laimingai gyvena, o tu gauni daug pinigų.

Nuplėšiau savo bagetės galą.

– Dėl pinigų...

– Net nepradėk. – Silvija pamosavo šaukštu. – Tikrai neprašysiu dar vieno avanso.

– Žinau. Bet šitai reikalauja nuodugnaus tyrimo, – sušnibždėjau. – Juk čia ir prastos reputacijos klubai, kankinimo instrumentai, slapti kodiniai žodžiai... Visai ne mano kompetencijos sritis. Aš paprastai viską sutvarkau labai kruopščiai. Na, žinai, konservatyviai. Toli ne kabinu. Bet čia... – nupjoviau pyrago kampą. – Su šita viskas kitaip, Silvija. Jei pavyks, gali būti, kad smarkiai išgarsėsiu šioje srityje.

– Kad ir ką darysi, paskubėk. Pakasam šitą ir pereinam prie kito darbo.

Papurčiau galvą.

– Su šita nenoriu skubėti. Reikia, kad ji nuskambėtų. Tie dviejų ir trijų tūkstančių dolerių avansai nėra verti nei laiko, nei pastangų. Kad ir koks būtų kitas pasiūlymas, jis turi užsukti mano karjerą arba man teks mesti šį užsiėmimą, – pareiškiau pilna burna pyrago. – Jei ši pavyks gerai, už kitą imsiu niekaip ne mažiau nei penkiolika tūkstančių.

– Gerai. Išversk visus iš koto šį kartą ir pasikalbėsime apie kitą. – Silvijos telefonas ant stalo suvibravo. Ji prisimerkusi pažiūrėjo į numerį ekrane. – Atsiprašau. Būtinai turiu atsiliepti, – pasakė ji išsimuistydama pro stalus. Išsiritusi, kad Silvija galėtų praeiti, pagavau tos moters prie stalo šalia žvilgsnį. Iškėlusi šakutę virš atšalusių makaronų su sūriu ji žiūrėjo į mane taip nejaukiai ilgai, kad ėmiau svarstyti, ar tik nebus manęs atpažinusi nepaisant makiažo ir peruko su skarele. O gal kaip tik tas perukas su skarele jai buvo matytas. Dar niekas manęs nėra prašęs autografo. Jei paprašytų pasirašyti ant servetėlės, turbūt paspringčiau.

Vėl ėmiau valgyti sumuštinį, tarp kąsnių žiūrėdama, ar telefone nėra kokių neatsakytų žinučių. Buvo viena nuo Stiveno, jis klausė, ar dar ilgai užtruksiu. Dar dvi iš kredito kortelių bendrovių su priminimais apie pradelstą mokėjimą. Ir elektroninis laiškas nuo leidyklos redaktorės, ji teiravosi, kaip sekasi su naująja knyga. Neapleido keistas jausmas, kad mane stebi, bet ta moteris šalia buvo palinkusi prie popiežiaus lapelio su tušinuku rankoje.

Po kelių minučių Silvijos pakulnės atkaukšėjo atgal į salę. Net žarnos apsivertė, kai ji nė nebesivargino prisėsti.

– Atsiprašau, mieloji. Turiu važiuoti, – pasakė, tiesdama ranką paimti savo portfelio. – Teks šokti į traukinį atgal į Niujorką. Gavau vieną labai gerą pasiūlymą kitam klientui ir galutinis terminas nuspręsti

už dviejų dienų. Reikia paskubėti, kol pasiūlymas dar galioja. – Ji užsimetė portfelio rankeną ant peties. – Gaila, kad neturiu daugiau laiko paplepėti.

– Nieko tokio, viskas gerai, – patikinau ją. Bet gerai nebuvo. – Dėl to kalta tik aš.

– Tikrai taip, – pritarė ji, užsidėdama savo prabangaus dizaino akinius ir palikdama mane nurinkti jos indų. – O dabar imkis to darbo ir pranešk, kai bus baigta.

Atsistojau, nutaisiau šypseną ir mudvi apsikeitėme bučiais į skruostus, o tą darydamos turbūt atrodėm kaip draugės, kurios iš tiesų nenori viena prie kitos prisiliesti. Dar neišėjusi pro duris, ji prispaudė prie ausies telefoną.

Vėl atsisdėdau. Moteris, sėdėjusi šalia, jau buvo išėjusi, pažiūrėjau į grindis ir net palengvėjo pamačius, kad krepšys ir piniginė vis dar ten. Sutvarkiau Silvijos padėklą, surūšiuodama indus ir įrankius į konteinerius prie šiukšlių dėžės. Sugrįžusi prie stalo išvydau, kad po mano lėkšte pakištas perlenktas raštelis. Apsidairiau tos moters, kuri rašė prie gretimo stalo, bet niekur jos nepamačiau. Išlanksčiau tą raštelį.

50 000\$ GRYNAIS

HARIS MIKLERIS

ŠIAURINĖ LIVINGSTON G. 49

ARLINGTONAS

Ir telefono numeris.

Suglamžiau raštelį ir jau laikiau virš šiukšlių dėžės. Tačiau dolerio simbolis – ir nuliai prieš jį – sužadino mano smalsumą. Kas tas Haris Mikleris? Kodėl jis turi tiek daug pinigų? Ir kodėl ta šalia sėdėjusi moteris paliko tą raštelį ant mano padėklo, nors tiesiog galėjo pati jį išmesti?

Įsikišau tą keistą raštelį į kišenę ir pakėliau krepšį. Vidurdienio saulė lauke atsispindėjo automobilių jūros stikluose ir aš nieko nematydama ėmiau graibyti krepšyje raktų, bandydama prisiminti, kur pasistačiau savąjį. Priėjusi valyklą jų dar nebuvo suradusi, stovėjau prie savo užrakinto miniveno keikdamasi į savo krepšio bedugnę. Pirštams užkliuvus už ritinio lipnios juostos, kuria suklijavau Delijos plaukus, keli pasiklydę plaukai sukuteno man riešą. Grūdant ritinį į šoną kažkas man įpjovė. Aiktelėjusi ištraukiau ranką iš krepšio.

Iš siauros žaizdos ant pirštų sunkėsi kraujas. Atsargiai išsitraukiau kruviną seilinuką, kuriuo šlirt nuvaliau dukrai kaktą. Ir po juo pamačiau tą atšipusį peilį, įmestą kartu su seiliniu, o čia pat – ir miniveno raktus.

Prispaudžiau seilinuką prie negilios žaizdos ir, kol laukiau, kad kraujas nustotų bėgti, įjungiau kondicionierių visu pajėgumu. Lauke buvo vėsu ir rudeniškai gaivu, bet automobilis įkaito vidurdienio saulėje, mano plaukai jau buvo drėgni nuo prakaito ir niežėjo po tuo peruku su skarele. Nusiėmiau juos ir įmečiau į krepšį kartu su tamais akiniais. Užpakalinio vaizdo veidrodėlyje pamačiau, kad į mane spokso smarkiai prisidažiusi moteriškė viršugalvyje į kuodą surištais plaukais. Pasijutusi it apsišaukėlė, tuo pačiu skuduru nusivaliau tamų lūpdažį. Ką bandau apgauti? Juk niekaip nesugebėsiu pabaigti tos knygos per mėnesį. Kiekviena diena, praleista apsimetant, kad duoną uždirbu iš rašymo, tik priartina vaikų praradimą. Derėjo paskambinti Silvijai tą pačią minutę ir visa tai susakyti.

Išsitraukiau iš kišenės telefoną. Su juo iškrito ir tas keistas raštelis. Išlanksčiau jį.

Penkiasdešimt tūkstančių dolerių.

Vėl pažiūrėjau į telefoną. Ir į raštelį, nes iš smalsumo negalėjau atitraukti akių nuo telefono numerio jo apačioje.

Juk visada galėsiu pasakyti, kad ne ten pataikiau, ir atsijungti, ar ne? Renkant numerį telefonas pypsėjo. Kone tuoj pat atsiliėpė moteriškas balsas.

– Alio, – jos tylus balsas suvirpėjo.

Išsižiojau, bet nieko protingo nesugebėjau ištarti.

– Laba diena.

– Radot mano raštelį.

Nežinojau, ką pasakyti, todėl tik neaiškiai sulemenau.

– Tikrai?

Ji drebėdama atsikvėpė į telefoną.

– Dar niekada nesu dariusi nieko panašaus. Net nežinau, ar viską darau teisingai.

– Apie ką jūs?

Ji sukikeno it panikuodama, isteriškai, o po to sušniurkščiojo. Ryšys buvo toks puikus, kad atrodė, jog ji sėdi tiesiai priešais mane. Apžiūrėjau gretimų automobilių langus, tikėdamasi pamatyti ją, įbedusią akis į mane.

Mano pirštas kabojų ties raudonu rageliu ekrane.

– Ar jums viskas gerai? – paklausiau, suprasdama, kad elgiuosi kvailai. – Gal reikia pagalbos ar ko nors tokio?

– Ne, man negerai. – Ji išpūtė nosį į telefoną ir ryšys suprastėjo taip, tarsi būtų kalbėjusi į nosinių gniužulą. – Mano vyras... Jis... negeras žmogus. Keistai elgiasi. Siaubingai. Jei taip būtų tik kartą, gal ir suprasčiau, bet buvo ir kitų. Be galo daug kitų.

– Ko kitų? Nesuprantu, kaip tai susiję su manim? – *reikėtų baigti šitą pokalbį*, pagalvojau. Darosi tikrai nejauku.

– Negaliu jam pasakyti, kad žinau. Tai būtų... labai labai blogai. Padėkit man. – Ji giliai atsikvėpė, tarsi jos pirštas irgi būtų netoli raudono žymeklio. Po ilgos pauzės tarė: – Padarykit tai.

– Ką padaryti?

– Tą, kuo užsiimate. Kaip ir sakėt, viską sutvarkykit labai kruopščiai. Tiesiog noriu, kad jo nebebūtų. Turiu penkiasdešimt tūkstančių dolerių. Ruošiausi juos panaudoti, kad jį palikčiau. Bet taip bus geriau.

– Kaip?

– Šiandien vakare jis bus darbiniam renginyje „The Lush“ bare. Nenoriu žinoti, kaip tai padarysite. Ar kur. Tiesiog paskambinkit šituo numeriu, kai viskas bus atlikta.

Ryšys nutrūko.

Papurčiau galvą, vis dar sutrikusi dėl tokio pokalbio posūkio. Pažiūrėjau į kruviną seilinelę sau ant kelių. Į peilį atsegtame krepšyje ir juostą, aplipusią Delijos plaukais. Ir prisiminiau išblyškusį tos moters veidą, kai ji klausėsi mūsų pokalbio, vis slapčia žvilgčiodama į mano krepšį ant grindų.

Susitvarkai su blogu žmogumi, toji mūsų jautri moteris išlieja savo gilų dėkingumą, visi gražiai ir laimingai gyvena, o tu gauni daug pinigų.

O dieve.

Jei ši pavyks gerai, už kitą imsiu niekaip ne mažiau nei penkiolika tūkstančių... Pakasam šitą ir pereinam prie kito darbo.

Penkiasdešimt tūkstančių dolerių. Jai pasigirdo, kad sakiau penkiasdešimt tūkstančių.

O varge. *Ne, ne, ne!*

Sukišau viską atgal į krepšį. Ir raštelį. O ką turėjau su juo daryti? Išmesti? Sudeginti? Nubėgti atgal į „Panerą“, suplėšyti į skutelius ir nuleisti į unitazą? Kuo greičiau juo atsikratysiu, tuo geriau.

Nuleidau langą, įsikišau tą raštelį į kišenę ir įjungiau pavarą. Išvažiuojant iš aikštelės širdis klaikiai daužėsi, teko pasistengti įjungti posūkio signalus ir neviršyti greičio. Kas, jei mane sustabdys policija,

apieškos ir suras jį? Vien mano *Google* paieškų istorijos turbūt pakaktų, kad tarnybos padėtų ant manęs akį. Rašau knygas apie tokio pobūdžio žmogžudystes. Esu ieškojusi informacijos apie visus įmanomus būdus nužudyti žmogų. Su visais galimais ginklais ir įrankiais. Ir apie visus būdus atsikratyti lavonu.

Kažkoks idiotizmas. Kaip kvaila jaudintis dėl kažkokio popiergalio. Juk negalėčiau būti įtariama dėl žmogžudystės, kuri dar neįvykdyta. Ir jau tikrai *jokiu būdu* to net *nesvarstysiu*. Jei žmona nori, kad jis mirtų, jai teks paieškoti ko nors kito, kad tą padarytų. O aš galėsiu toliau...

Bet...

Suspaudžiau vairą. Atrodė, kad ta moteris kalbėjo rimtai. Juk penkiasdešimt tūkstančių dolerių yra rimtas reikalas, ar ne? O kas, jei ji *tikrai* ras ką nors kitą tai padaryti? Ar galėčiau būti įtariama? Gali būti.

Nebent...

Įvažiuodama į eismo srautą pažiūrėjau į užpakalinio vaizdo veidrodėlį. O kas, jei niekas nerastų kūno? Kas, jei niekas tiksliai nežinotų, kad šitas Haris Mikleris negyvas? Juk apskritai nebūtinai turi būti koks nors įtariamasis ar įtariamoji, ar ne?

Taip ir girdėjau Stiveną savo galvoje, sakantį, kad nusišneku, kad įsivaizduoju, kas tik gali būti blogiausia, ir prikuriu pasakų. Jis visada griebiasi šito argumento, kurį pirmą kartą mestelėjo, kai ėmiau įtarti, kad slapčia miega su Teresa.

Tik tiek, kad šįkart buvo nemalonu suprasti, jog jis teisus.

Nusikeikusi trenkiau per vairą, įsukdama į kraštinę dešiniąją mokamo greitkelio juostą. Kodėl išvis apie tai mąstau? Man pakanka tikro gyvenimo sunkumų: grėsmingi terminai be auklių ir avansų, pradelstos įmokos už automobilį, nesibaigiantys skambučiai dėl neapmokėtų sąskaitų... O visa šita situacija su Hariu Mikleriu, net šlykštu. Ir nenormalu.

Bet penkiasdešimt tūkstančių dolerių.

Už manęs kažkas papypsėjo, net pašokau ant sėdynės ir kiek padidinau greitį, kad nestabdyčiau eismo. Reikėtų sviesti tą raštelį pro langą, pasakiau sau, ir pamiršti, kad tai apskritai nutiko.

Paplekšnojau per vairą. Įjungiau radiją. Tada išjungiau radiją. Pravažiudama pro rinkliavos būdelės elektroninio mokėjimo juosta, pažiūrėjau, kad nelėkčiau per greitai, niekaip negalėdama nustoti sau galvoje kartoti to pokalbio.

Mano vyras... Jis... negeras žmogus.

Įdomu, ar „pamiršta mūsų santuokos metines“ yra negro žmogaus požymis? O gal „miega su kitomis“ negerai? Nes tai, kad tavo vyras barškina nekilnojamojo turto agentę, nėra priežastis trokšti jo mirties. Gal tai būtų pateisinama priežastis norėti, kad jo kiaušai būtų sužaloti per nelaimingą atsitikimą su trimeriu, ar linkėti jam siaubingos venerinės ligos, tarp kurios simptomų yra „deginančios išskyros“. Bet nužudyti žmogų dėl to, kad jis neištikimas žmonai, būtų neteisinga. Ar ne?

Jei taip būtų tik kartą, gal ir suprasčiau, bet buvo ir kitų. Be galo daug kitų.

Apie kiek tiksliai kartų kalba? Penkis? Dešimt? Penkiasdešimt tūkstančių?

Ir kodėl pasakyti jam, kad ji žino apie tuos kitus kartus, būtų *labai labai blogai*?

Įsukau į keliuką prie savo namų, sustojau prie stirtos neapmokėtų sąskaitų ant prieangio, ir, spausdama garažo pultelį, meldžiausi, kad Stivenas būtų sumokėjęs už mano elektrą. Garažo vartams sutraškėjus ir ėmus kilti, atsidasau iš palengvėjimo. Įvažiavau vidun ir nuleidau vartus, išjungusi variklį įbedžiau akis į į tuščią įrankių lentą. Garaže buvo tamsu ir tylu, kurį laiką sėdėjau mąstydamą. Apie vaikus. Apie sąskaitas. Apie Stiveną ir Teresą.

Apie visas tikro gyvenimo problemas, kurias galėtų išspręsti penkiasdešimt tūkstančių.

Ištraukiau tą suglamžytą raštelį iš kišenės ir ištiesinau, svarstydamas, iki kokio laipsnio blogas žmogus iš tiesų buvo tas Haris Mikleris.